

treba tumačiti na način da im se:

ne protivi nacionalna upravna praksa na temelju koje upravno tijelo koje je odlučilo o zahtjevu za međunarodnu zaštitu zastupniku podnositelja zahtjeva dostavi presliku elektroničkog spisa o tom zahtjevu u obliku niza različitih datoteka u formatu PDF bez dosljednog obilježavanja brojeva stranica i čija se struktura može vizualizirati besplatnim softverom koji je slobodno dostupan na internetu, pod uvjetom, s jedne strane, da taj način dostave jamči pristup svim relevantnim informacijama za obranu podnositelja zahtjeva iz tog predmeta podnositelja zahtjeva na temelju kojih se donosi ili će se donijeti odluka i, s druge strane, da navedeni način dostave nudi što je moguće vjernije prikazivanje strukture i kronologije tog spisa, osim u slučaju u kojem se ciljevi općeg interesa protive otkrivanju određenih informacija zastupniku podnositelja zahtjeva.

2. Članak 11. stavak 1. Direktive 2013/32

treba tumačiti na način da:

nije nužno da odluku o zahtjevu za međunarodnu zaštitu potpiše službenik nadležnog tijela koje je njezin donositelj kako bi se smatralo da je ta odluka izrađena u pisanom obliku, u smislu te odredbe.

(¹) SL C 11, 10. 1. 2022.

Presuda Suda (osmo vijeće) od 1. prosinca 2022. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach – Njemačka) – LSI – Germany GmbH/Freistaat Bayern

(Predmet C-595/21) (¹)

(„Zahtjev za prethodnu odluku – Zaštita potrošača – Informiranje potrošača o hrani – Uredba (EU) br. 1169/2011 – Članak 17. i Prilog VI. dio A točka 4. – „Naziv hrane” – „Naziv proizvoda” – Obvezni podaci na etiketi hrane – Sastavni dio ili sastojak koji se upotrebljava kao potpuna ili djelomična zamjena za onaj za koji potrošač očekuje da se uobičajeno koristi ili da je prisutan u hrani”)

(2023/C 35/16)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bayerisches Verwaltungsgericht Ansbach

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: LSI – Germany GmbH

Tuženik: Freistaat Bayern

Izreka

Odredbe članka 17. stavaka 1., 4. i 5. u vezi s Prilogom VI. dijelom A točkom 4. Uredbe (EU) br. 1169/2011 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. listopada 2011. o informiranju potrošača o hrani, izmjeni uredbi (EZ) br. 1924/2006 i (EZ) br. 1925/2006 Europskog parlamenta i Vijeća te o stavljanju izvan snage Direktive Komisije 87/250/EEZ, Direktive Vijeća 90/496/EEZ, Direktive Komisije 1999/10/EZ, Direktive 2000/13/EZ Europskog parlamenta i Vijeća, direktiva Komisije 2002/67/EZ i 2008/5/EZ i Uredbe Komisije (EZ) br. 608/2004

treba tumačiti na način da:

izraz „naziv proizvoda” iz tog Priloga VI. dijela A točke 4. nema samostalno značenje koje se razlikuje od značenja izraza „naziv hrane” u smislu članka 17. stavka 1. te uredbe, tako da se posebni zahtjevi u području označivanja predviđeni tim Prilogom VI. dijelom A točkom 4. ne primjenjuju na „naziv koji je zaštićen pravima intelektualnog vlasništva”, „naziv robne marke” ili „izmišljeni naziv” iz članka 17. stavka 4. te uredbe.

(¹) SL C 502, 13. 12. 2021.

Presuda Suda (deveto vijeće) od 8. prosinca 2022. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Cour de cassation – Francuska) – QE/Caisse régionale de Crédit mutuel de Loire-Atlantique et du Centre Ouest

(Predmet C-600/21) (¹)

(„Zahtjev za prethodnu odluku – Zaštita potrošača – Nepoštene odredbe u potrošačkim ugovorima – Direktiva 93/13/EEZ – Članak 3. stavak 1. – Članak 4. – Kriteriji za ocjenu nepoštenosti odredbe – Odredba o prijevermenom dospijeću ugovora o zajmu – Ugovorno oslobođenje od obveze slanja opomene”)

(2023/C 35/17)

Jezik postupka: francuski

Sud koji je uputio zahtjev

Cour de cassation

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: QE

Tuženik: Caisse régionale de Crédit mutuel de Loire-Atlantique et du Centre Ouest

Izreka

1. Presudu od 26. siječnja 2017., Banco Primus (C-421/14, EU:C:2017:60), treba tumačiti na način da se kriteriji koji su njome uspostavljeni za ocjenu nepoštenosti neke ugovorne odredbe u smislu članka 3. stavka 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima, a osobito znatnija neravnoteža u pravima i obvezama stranaka ugovora koju ta odredba prouzročuje na štetu potrošača, ne mogu razumjeti ni kao kumulativni ni kao alternativni, nego se moraju razumjeti kao dio svih popratnih okolnosti sklapanja dotičnog ugovora, koje nacionalni sud mora ispitati kako bi ocijenio nepoštenost neke ugovorne odredbe u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 93/13.

2. Članak 3. stavak 1. i članak 4. Direktive 93/13

treba tumačiti na način da:

kašnjenje dulje od 30 dana u plaćanju obroka zajma može, u načelu, s obzirom na trajanje i iznos zajma, samo po sebi biti dovoljno teško neizvršenje ugovora o zajmu u smislu presude od 26. siječnja 2017., Banco Primus (C-421/14, EU:C:2017:60).

3. Članak 3. stavak 1. i članak 4. Direktive 93/13

treba tumačiti na način da im se:

pod uvjetom primjenjivosti članka 4. stavka 2. te direktive, protivi to da stranke ugovora o zajmu u njega unesu ugovornu odredbu kojom se izričito i nedvosmisleno predviđa da se prijevermeno dospijeće tog ugovora može proglasiti po samom zakonu u slučaju kašnjenja plaćanja obroka koje prelazi određeni rok jer se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo i jer na štetu potrošača stvara znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

(¹) SL C 502, 13. 12. 2021.